

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22.

Den 15de August 1896.

45de Aargang.

Det bør Eder at fødes paa ny.

„Forundrer Dig ikke, at jeg jagde til Dig: det bør Eder at fødes paa ny“.

Ovenstaaende er et Uddrag af Jesu Instruktser til Nicodemus, en Øverste blandt Jøderne, som kom til ham om Natten.

„Født paa ny“ var paa ingen Maade en ny Frase blandt Jøderne paa den Tid, skjøndt den syntes at overraske Nicodemus. „Han er født paa ny“ var det almindelige Udtryk om Profetlytter, fordi Saadanne maatte gennemgaa en Renselses-Ceremoni eller Daab (et Symbol paa Renselse), før de bleve indlemmede i det jødiske Samfund. Renselse var en Forberedelse til guddommelig Tjeneste, ja, endogaa til Bøn, hvorom vi læse i Judiths Bog 12, 7. 8.: „Befal dog at lade Din Tjenestefvinde gaa ud til Bøn; og Holofernes besol dem, som varede paa hans Liv, at ikke forbyde hende det. Hun forblev i Lejren i tre Dage, og hun gif ud hver Nat i den dybe Dal hos Betulua, og badede sig i den Vandbrønd i Lejren, og da bad hun Israels Gud hømhygeligen, at han vilde rette hendes Vej“.

Dette Ritual betegnede ikke alene Renselse fra Synd, men det havde tillige en mere almindelig Betydning, hvilket tydeligt fremgaar ved dets Anvendelse i ovennævnte Tilfælde. Naar denne Frase blev anvendt paa Proselytter, betød det en Fraspørgelse af alle undersaatlige Forpligtelser med andre Racer og Folkeslag og en Adoptering i den jødiske Nation. Naar det nødvendiggjordes, bleve disse affaarne fra alle forudgaaende borgerlige og religiøse Baaud og Forbindelser og paalagte en fuldstændig Anerkjendelse og Understøttelse af det ny Teokrati; det betød, at den ny Borger i Fremtiden skulde efterleve Israels Riges Love og anerkjende Kongen, Dommerne og det jødiske Sandhedrin som den verdslige Magt og Israels Gud som sin Skaber og evige Konge. Denne Indlemmelse i Israels Rige er smukt udtrykt af Ruth til Noomi: „Dit Folk er mit Folk, og Din Gud er min Gud“. Kun ved saadan Adoptering kunde Fremmede nyde Fællesskab med det udvalgte Folk; men naar de bleve saaledes adopterede, tilbøstes de alle de

Rettigheder, som tilhørte dette Borger-
skab. Den Frase: „Han er bleven en
Føde“ blev ligeledes bragt om Saa-
danne, og de bleve tildelte lige Rettig-
heder med deres Medborgere. I denne
Betydning har Teksten en videre Ud-
strækning; men dens Anvendelse er
selvindlysende.

Da Nicodemus havde erklæret sin
Tro paa den guddommelige Kraft, som
ledsagede Jesu Mission, forklarede Jesus
for ham, at „uden Noget bliver født
paa ny, kan han ikke se Guds Rige“. Nicodemus synes ikke tilfulde at have
forstaaet denne Læresætning, hvorfor
Jesus gjentog den med endnu mere
Eftertryk og sagde: „Sandelig, sandelig
siger jeg Dig: uden Noget bliver født
af Vand og Aand, kan han ikke indkomme
i Guds Rige.“ De, som ere fødte af
Kjødet — jordiske —, tilhøre det jor-
diske Rige, men de, som ere fødte af
Aanden, ere „ovenfra“ og tilhøre
det Rige, hvortil de bleve fødte. En
Fødsel eller Indlemmelse i Guds Rige
er lige saa nødvendig og naturlig som
en Fødsel eller Indlemmelse i et verd-
sligt Rige, og denne bestod i en Efter-
kommelse af de Love, hvorpaa Ind-
lemmelsen i det ny Rige grundede sig.

Ved Tro paa Gud blive vi bøn-
hørte og delagtige i Naaden. Ingen
kan henvende sine Tanker til Gud uden
at føle en dyb og angerfuld Bevidsthed
om sin Syndighed, og ved Overbevis-
ning om Menneskets Uværdighed over-
for sin hellige Skaber opvækkes et Ønske
i hans Indre om at komme i kærlig
Forbindelse med ham og blive renset fra
Synden, der fjærner ham fra Gud.
Derfor leder Angeren, naar den in-
spireres af Haabet, til sand Omvendelse.
Dette Skridt efterfølges af et Ønske om
at erholde Tilgivelse, og denne kan
alene erholdes i Gjenfødselsens Bande
— Menselsens Kilde, i hvilken det gamle

Syndens Menneske bliver begravet og
Guds nyfødte Barn fremspringer lige-
som fra Stovet af det gamle til Liv
paa ny og „iført Kristus“.

Saaledes bliver den, som er bleven
fremmed ved Synd, paa ny indlemmet
i den himmelske Fødsel; saaledes bliver
den vilde Kvist indpodet i det sande
Olietæ og bærer Blomster og Frugt
ved Guds Naades blide Straaler. Den
saaledes fremkomne ny Gren smykker
sig med Guds himmelske Blomster og
udvikler sig til den fuldkomne Mand,
til „Kristi Fjaldes voksne Alder“.

Menneskenes Sons og hans Apostles
Mission kastede en herlig Glans over
det første Aarhundrede, men allerede
i det andet Aarhundrede bleve Evan-
geliets simple Sakramenter meget for-
andrede og forøgede. „De kristne Vi-
skopper formerede de hellige Ritualer
for at gjøre Tøderne og Hedningerne
mere venlige mod de Kristne,“ siger
Mosheim. Denne Beundring for ydre
Ceremonier voksede lig en rullende
Snebold og udviklede Ceremonierne i
den Grad i Pomp, Pragt og forviklede
Former, at de bleve en kjedsommelig
Overslødighed, „en lhyende Malm eller
en klingende Bjælde“.

Protestanterne have anstrengt sig
lige fra Reformationens Tid for at
afskaffe den katolske Kirkes overslødige
Ritualer, men det er gaaet, som det al-
mindelig gaar med Reformere; lige som
Pendulet svinger fra den ene Yderlighed
til den anden, saaledes ogsaa med
dette. Katolicismen var behyrdet med
Formaliteter; Protestanterne sejede dem
næsten alle bort med et Strøg og lagde
ikke stor Vægt paa de saa, som de bi-
beholdt. Følgende Ord findes paa Luthers
historiske Monument i Worms: Ingen
menneskelig Ordinance kan lægge Baand
paa dem, som retteligen opfatte Kristus;
de ere fri, ikke efter Kjødet, men efter

Samvittigheden. Saa dybt er denne Tde indprentet hos Anti-Katolikkerne, at Daabsordinansen nutildags betragtes som blot et udbortes Tegns paa indvortes Naade, en Ordinance baade utilstrækkelig og unødvendig til Saliggjørelse. Dens beslægtede og lige saa guddommelige Ordinance, Haandspaalæggelse for den Helligaand er ligeledes tilfidefat, og andægtige Kristne latterliggjøre den Tde, at et Menneske kan være et Medium til at overføre den Helligaand paa et andet.

Fader os henviser til et Tilfælde i Jesu Mission, som egner sig til at forklare den naturlige Filosofi, der er forbunden med Aandens Virkninger. Da Jesus, ledfaget af Jairus, gik til dennes lidende Datter for at helbrede hende, trængtes han af den store Mængde Folk, som fulgte; da indtraf noget Ejendommeligt, thi pludselig vendte han sig mod Folket og spurgte: „Hvo har rørt ved mine Klæder?“ Han følte, at en Kraft forlod ham. Disciplelene forundredes over dette Spørgsmaal og sagde: „Folket trænger Dig, og Du siger: hvo rørte ved mig.“ Men En foruden Nesteren forstod Betydningen af dette Spørgsmaal. En ydmyg Kvinde, „Beronica“, traadte frem med bævende Hjerte, bøjede sig for Herren og fortalte Omstændighederne; men før han talte, var hun allerede helbredet. Jesu Person var i den Grad fyldt med den Helligaand, at selv hans Klæder bleve gennemtrængte af dette guddommelige Element, og da blot Sømmen af hans Klædebon blev berørt af den syge Kvinde, blev formeddelt Tro hendes Legeme gennemtrængt af den guddommelige Kraft. Dersom den Helligaand kan overføres ved et Klædebon, et værdelt Fabrikat af den menneskelige Haand, kan den da ikke ogsaa overføres ved det menneskelige Legeme,

der er saa underfuldt dannet ved Skaberens Haand og oplivet ved Guds Aand — „en Gnift af den evige Flamme?“

Folket fra Tyrus og Sidon „søgte at røre ved ham; thi en Kraft gik ud fra ham og helbredte Alle“.

Ved Aandens Udgydelse paa Pinsefesten var den Helligaand baade synlig, hørlig og følelig. „Der kom pludselig en Lyd af Himmelen, som af et fremfarende vældigt Bejr, og faldte det ganske Hus, hvor de sadde, . . . og der viste sig for dem Tunger som af Ild, . . . og de begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at udsige“.

Haandspaalæggelse var almindelig allerede i Mose Dage; thi „han lagde sine Hænder paa Josva og gav ham Befaling, eftersom Herren havde talet“. Kristus helbredte Syge og meddelte Betsignelser paa samme Maade. Peter og Johannes lagde deres Hænder paa de ved Philippus' Prædiken Omvendte i Samaria, og de modtog den Helligaand. Paulus lagde sine Hænder paa de to Gange døbte Ephesier, og de fik den Helligaand.

Efter at Novatianus, den stolte Leder for de saakaldte „Kene“, en Rættersafdeling i det tredje Aarhundrede, paa sin Dødsjeng havde modtaget Bestænkelsens, en Substitut for Begravelsens Daab, som var den rette Daabsmaade, modsatte han sig videre Ordinanser og blev derfor ikke bekræftet af Biskoppen; „men“, spørger Cornelius, „eftersom han ikke blev det, hvorledes kunde han da modtage den Helligaand?“

Den Metode, at meddele den Helligaand ved Haandspaalæggelse, betragtes for at være af saa stor Betydning, at den berettiger os til at tro, at Apostolens Konfirmation eller Bekræftelse

faendt Sted, da Jesus aandede paa dem og sagde: „Annammer den Helligaand“ og „opløstede sine Hænder og velsignede dem“. Præsidiet over de Tolv blev efter Udvælgelse givet til Peter, Jakob og Johannes, og Jesus skænkede Himmelriges Nøgler til Førstnævnte med den højtidelige Formaning: „Vogt mine Faar!“ Clemens beretter i sine Institutioner, 6te Bog, at Herren, efter sin Opstandelse, skænkede disse Tre Rundskabens Nøgler, at de overleverede dem til de andre Apostle og disse igjen til de Halvfjerds. Baade den hellige og den profane Historie bekræfte saaledes Haandspaalæggelsensguddommelige Indstiftelse for den Helligaand. Det er foreneligt med alle kristelige Institutioner, men for simpelt for dem, som elske det Mystiske og Uvisse.

Hvor høndigt og ligefrem er det ikke, at Tilgivelsens guddommelige Dør skal staa aaben for Troen, naar den med Omvendelse i sine Arme beder om Naade; naar begge gennemgaa den vaade Grav — Himlens Taarer over vore Synder — og fremtræde rene og uden Skyld for Gud! Men hvorledes bliver ikke denne simple Sandhed, dette guddommelige Naademiddel misforstaaet og misanvendt! Mænd og Kvinder angive med megen gudfrøgtig Anstand deres „Gjenfødsel“ og „ny Fødsel“ uden at have gennemgaaet Gjenfødselsens Bad. Menneffene kunne ligesaa lidt erholde den Helligaand som en vedvarende Gave uden først at blive „fødte af Vand“, som de kunne opvække sig selv til Udødelighed uden at gaa igjennem Dødens stille Port, der leder dertil — uanset deres Tro og Argumenter for det Modsatte. Paa dette Gebet møder han den Almægtiges Dekret: „Støv til Støv“, og saaledes maa Døden overgaa alle Synder, før Samfund med det Rene kan opnaas.

Livet findes kun i Guds Rige; thi han er Livet, og Ingen kan indgaa i dette Rige, „uden at han først bliver født af Vand og Aand“.

Vi have talt med Folk, hvis Krav paa Hellighed og Saliggjørelse syntes særlig nøjagtig. De kunde nævne Dagen, Timen og Minuttet naar, og Stedet hvor, de bleve fødte paa ny. Hver har sit ejendommelige sølsomme Sted, hvorpaa Gud berørte dem, og ofte paavirkede noget Ydre eller Indre, undertiden Hæftigt, dem pludseligt, og fra det Øjeblik vare de frelst. Kristus havde skænket Fred til deres Sjæl osv. Nogle notere i en Bog den mindeværdige Tid, da de bleve „fødte paa ny“ eller bleve „opvakte“ — tilskueladende af Frygt for, at de skulle glemme det.

Vi ønske ingenlunde at berøve Saa-danne den Trøst, som de kunne indhente ved saadan Tro eller Erfaring; men det synes ikke at stemme overens med den simple, behagelige Lov, som Grundlæggeren af det evige Liv har indført.

Nicodemus fattede straks Nødvendigheden af at blive født af Vand. Men Fødselen af Aand var fremmed for ham. Mesteren forklarede det nøjere ved en smuk Bignelse, idet han sagde: „Veiret blæser, hvorhen det vil, og Du hører dets Susen, men Du ved ikke, hvorfra det kommer, og hvor det farer hen; saaledes er det med hver, som er født af Aanden“. Fariisæeren synes at have været lidt forvirret og udbrød: „Hvorledes kan dette ske?“ Jesus svarede: „Er Du en Israels Lærer (Nicodemus var tredie Medlem i det jødiske Sanhedrin) og ved ikke dette? Sandelig siger jeg Dig: vi tale det, vi vide, og vi vidne det, vi have set, og I annamme ikke vort Vidnesbyrd. Dersom jeg siger Eder de jordiske Ting, og I ikke tro, hvorledes

skulde I tro, dersom jeg sagde Eder de himmelske?"

Hvor skjønt og sandt! Vi kunne ikke kjende Gud og de Ting, som høre ham til, uden ved den Aand, som vidner om ham, og den erholdes ikke ved mirakuløs Haardhed; men som den milde Aftenluftning — som en behagelig Duft fra det hellige Alter ankommer denne himmelske Gæst og opvækker, udvider og fylder Sjælen med sit eget, ædle Væsen. Dette er Hjertets Kjenkelse, Sindets fortrinlige Dphlysning, Sjælens

Forædling, Gjenoplivelsen af det indre Guddommelige. De, som have modtaget den, kjende den; de have følt dens Kraft, hørt dens belærende, ætherlette, sødtonende Stemme. Dens hyppige Paamindelse og milde Advarsel vil lede den hdmgyge Efterfølger tilbage til hans Dphav, til Lysets, Kjærlighedens og Sandhedens Kilde — Guddommeligheden.

„Forundrer Dig ikke, at jeg sagde til Dig: det bør Eder at fødes paa ny". (Church and Farm.) N. L. Morris.

Selvstudium.

Menneskets fysiske Væsen.

En Person, som efter bedste Evne pnynter sig Søndag Morgen, er mere tilbøjelig til at nyde Aanden for Sabatstjeneste end den, som bortødsler den første Del af Herrens Dag. Kjenlighed er et guddommeligt Princip. Den aandelige Kjenhedsfølelse forstyrres altid ved Urenhed, ligesom den forhøjes ved personlig Nethed.

Der ligger øjenshnlige nogle styrende Principer til Grund for den Forbindelse, der eksisterer mellem Legemets Tilstand og de aandelige Evner. Israels Børn sejrede, naar Moise Hænder bleve holdte op, og enhver andægtig Person ved, at Aanden styrkes i Paakaldelse og Taksigelse ved en Stilling, der svarer til Hjertets Dnske.

Dersom Nødvendigheden fordrer det, kan en effektiv Bøn opsendes uden Henhnl til Stillingen, thi Bønnens Kraft afhænger mere af Tilstanden end af Stillingen; men under gunstige Omstændigheder bringer en passende Tilstand forbunden med en passende Stilling vore Bønner til at indtage den

Sømmelighed, der naturlig begunstiger Anerkjendelse og Bønhørelse.

Vi have Alle lagt Mærke til, at det er lettere at være venlig og omgængelig, naar vi ere raske, end naar vi have legemlige Lidelser. Det kommer deraf, at vi ved unødvendig Anstrængelse eller daarlig Vandel bringe vore Legemer i en saadan Stilling, at de nødvendigvis blive hjemsogte af Smerte. Derved paalægge vi Aanden dobbelt Byrde og forurolige den ved vor Daarskab. Dersom det Foregaaende er Sandhed, og dersom Hensigten med vor Tilværelse er Lykjalighed i uegenlyttig og højeste Forstand, da synes det, at Menneskets helligste Pligt er Selvbevarelse.

Foruden deres Dom, som have gjort den menneskelige Fysiologi og Sundheden til et specielt Studium, have vi „Visdomsordet“, hvori Herren med al den Tydelighed og Opmuntring, der karakteriserer faderlig Kjærlighed, har aabenbaret os de bedste Midler, hvorved, og den bedste Maade hvorpaa, vi kunne udvikle og bevare vort fysiske

Legeme. Alligevel betragtes Overholdelsen af de Forholdsregler, der ere nedlagte i Aabenbaring, som en Opofrelse. Dersom det er en Opofrelse at fjerne fra sig selv ubetimelig Svækkelse og Død, som er falden paa os fra Umaadelighedens Træ, og som har fæstet sig i vore Baner; at udvikle sine Evner ved at afstaa fra det, som gjør os Skade, eller at overholde Livets Love, da er det en Opofrelse at efterleve Visdomsordet. Men dersom det er et velsignet Privilegium at udrække sin Haand ved guddommelig Vejledning for at plukke Sundhed for Legemet og Klarhed for Forstanden, da er det et Privilegium at efterleve Visdomsordet.

Overholdelsen af de aabenbarede Love, hvorpaa den fysiske Udvikling grunder sig, forøger Troen hos Individet. For Saadanne ere Evangeliets Ordinanjer virksomme og beskytte dem ikke alene mod Angreb af Dødens Engel, men befri dem ogsaa fra hans Magt.

Ulydighed er for Troen, hvad Rust er for Sværdet; den ikke alene for, dunkler dets Glans, men svækker ogsaa Bladet. Hvor besynderligt det end kan synes, gives der dog i vor Erindring Eksempler, der bevise menneskelige Urimeligheder, selv i Bønnen. Man tænke sig blot En, som gjør Krav paa at være en Hellig, takke Herren for og bede ham om at velsigne Noget, som han har sagt ikke er gavnligt for Mennesket. Vilde det ikke være retfærdigt for Herren at sige: Disse hylde sig nær til mig med deres Bæber, men deres Hjerter ere langt fra mig. Naturligvis vilde det snarere svække end styrke Individets Tro. Ved nøjere Overvejelse vilde vi indse, at Oprigtighed mod Herren er Oprigtighed mod sig selv.

Den aandelige Tilstand er afhængig af

den fysiske. Det er umuligt uden Legemet at erholde, hvad der kan erholdes ved Legemet. Den Straf, der kom over Mørkets Fyrste, siger Profeten Joseph, var, at han ikke skulde faa et Legeme. Dersom det, at blive nægtet et Legeme, er ensbetydende med Lucifers Straf, da maa Besiddelsen af et Legeme være en stor Lykke, og det følger af sig selv, at Midlet til denne Lykke burde være Gjenstand for vor omhyggelige Omfjorg.

Slægtskabet mellem Evnerne og det Fysiske.

Det er vel betjendt for Alle, at naar vi ere ilde tilpas, ere vore Evner sløve og uvirksomme. Vi vide ogsaa, at dersom vi bestadige et af Sansorganerne, bestadige vi ogsaa den Sans, der staar i Forbindelse dermed.

Evnen til at høre afhænger fuldstændig af Øret; Evnen til at se kunde ikke virke, dersom Øjet blev ødelagt; Sindet er afhængig af Legemet, ligesom Arbejderen er afhængig af sit Værktøj.

Sindet er afhængig ikke alene af den organiske, men ogsaa af den legemlige Stilling. Nogle af vore mest fremragende Sjælelærere paastaa, at der til enhver Omstændighed, der frembringer aandelige Anstrængelser eller Koncentration af aandelige Kræfter, svarer en fysisk Spænding og Stilling.

En Person i dybe Tanker gæder sit Hoved, sammentrækker Musklerne paa Panden eller sammentrykker maatte Læberne. Under alle Omstændigheder finder en fysisk Virkning Steb, hvad enten den er synlig eller ikke. Ingen kan med Udbytte læse et filosofisk Værk eller løse en vanskelig Opgave, medens han svinger i en Hængeløje; ikke heller kan en Student studere fordelagtigt, uden at Legemet er i en bestemt Stilling. En kraftig fysisk Stilling er derfor nødvendig for at frembringe Evnerne bedste Virksomhed.

Ebnerne ere ligesom det Mandelige paavirkede af det Fysiske og gavnes ved, at Maadeholdenhedens og Afholdenhedens Beje følges.

Læg Mærke til Daniels overlegne Egenstaber i den babyloniske Landflygtighed og til vore Læreres Vidnesbyrd overalt i Landet angaaende den intellektuelle Fordel, som en maadeholdende Student nyder fremfor en overdaadig, og læs derpaa Forjættelserne om Kundskabens skjulte Skatte, som ere givne i Visdomsordet.

Vi tilbede derfor i intellektuel Forstand ved Daarskabens Alter, naar vi forsømme at drage Omjorg for, eller udvikle vort fysiske Væsen. Forsømmelse eller fysisk Misbrug er en Slags intellektuel Bytteleg.

Fysisk Udvikling.

Der er tre Formaal, som stadig bør holdes for Dje: Regemlig Sundhed, Bæthed og Ynde i Bevægelser, Symmetri i Form og godt Udseende.

Hvad er legemlig Sundhed?

Det er visstelig mere end blot at være fri for Smertes og Udebeholdende. Det kunde kaldes den normale fysiske Tilstand; men dette Udtryk behøver mere Forklaring end det forrige. Naar En føler sig sund, er han fri for Smerte og fuld af Kraft.

Grækerne betragtede Tendens til Uvirkomhed som et Symptom paa Sygdom og traf meget strænge Forholdsregler derimod. Lediggang er utaalig for en virksom Mand, medens Anstrængelse ubetinget er en Bårde for den Døvne.

Kraftig Anstrængelse er en Slags Fornøjelse, den er endda mere; thi den

forøger Glædens Kilde. Det er maaste unødvendigt i en Kommune som denne at anbefale Legemsøvelse som et Sundhedsmiddel; men der gives dog Tilfælde, hvor Opmærksomheden kunde taale at være henvendt paa Befalingen i det fjerde Bud: „Seks Dage skal Du arbejde!“

Nedarvelse af Sygdom.

Skjøndt det kan paastaas, at Sygdom ikke er arvelig, er alligevel Tendensen til Sygdom en almindelig Arvepart. Vi ere udsatte for de samme Lidelser som vore Fædre, i det Mindste for Følgerne; men trods den nedarbejdede Tilbøjelighed er der Mulighed for, at vi kunne undgaa den Glendighed, som ramte dem. En Person f. Eks., som ved, at hans Forfædre led af Tuberkulose eller Nervøsitet, kan være forvisset om, at Naturen tidligere eller senere vil gjøre sit Krav gjældende hos ham paa deres Regning; men han kan træffe Forholdsregler, hvorved han kan undgaa at betale den yderste Skjærb. Han kan klare Regningen ved Forebyggelser i Stedet for Lidelser. Vidende, i hvilken Retning han er udsat for Sygdommens Angreb, og hvor hans Kræfter ere udsatte for at gibe efter, kan han styrke sig saaledes ved Omjorg, Tro og Maadeholdenhed, at den Tendens, som er udviklet hos ham, kan blive meget reduceret hos hans Afkom. Ved saaledes at overvinde Følgerne af vore Fædres Fejlgreb sætte vi vore Efterkommere i en bedre fysisk Forvarsstilling og sætte dem i Stand til bedre at beskytte sig mod Sygdommens Angreb end vi selv. (Fortsættels.)

Den 15. August 1896.

Lykjalighedens Betingelser.

Dette er en Aarstid, hvori al Naturen fryder sig ved Forjhuets milde Gaver, og Menneskene tilbringe megen Tid i deres Stræben efter Glæde og Fornøjelse. Det er naturligt for Menneskene at trage efter Lykjalighed. De ere begavede med Gaver til at nyde de uendelige Skønheder i den fysiske, intellektuelle og etiske Verden, og denne Gave, der er meddelt af Skaberens, er i sig selv et Bevis for, at han tager Hensyn til deres Lykjalighed. Han har ydermere givet Forjættelser til dem, som adlyde hans Love, at de skulle opnaa alle deres Hjertes Ønsker.

Bestræbelserne flaa af forskellige Grunde dog fejl for Mange. De søge Lykjaligheden, hvor den ikke findes, og blive derfor stoffede. Misfornøjelse og unyttig Betyrning bliver Resultatet blandt baade Rige og Fattige. Vejen til virkelig Lykjalighed bliver bestandig udpeget, og dog — hvor Faa ere de, som finde den! For det Første kan der siges, at en ren Samvittighed er Grundvolden til Lykjalighed. Uden den kan ingen Glæde nydes; med den har selv Modgang tabt sin Braad. For det Andet kan der siges, at en trofast Udførelse af vore Pligter er Hovedindgangen til Lykjalighed. Bedyrkvælgelse er kun mulig som en Modfætning til Arbejde, der er udført til Gavn for den menneskelige Familie. Kun for de Trætte er Hvilen sød. Arbejde kan ikke altid betragtes som en Behagelighed, og dog kan uden dette ingen Lykjalighed opnaas. Videre kan det bemærkes, at den højeste Lykjalighed paa den store aandelige og intellektuelle Mark er aaben for Alle, som søge efter Verdens store Intelligens. Der er mange Rigdoms- og Selstabs-Rilder; men de ere alle ubetydelige i Sammenligning med de Glæder, der kunne opnaas af dem, som have deres Sind beredte til at nyde den intellektuelle Verdens Skønheder. Oldtidens Konge (Salomon) bad om Visdom fremfor Rigdom, men fik begge Dele. Han lærte ved Erfaring, hvor forsængeligt det Sidste er, dersom det ikke styres ved det Første. Ligesom Gudsrygt er Grundvolden til al Lykjalighed, saaledes bliver denne fuldkommetgjort ved stadigt Samkvem med den evige Fader, som leder alle vore Handlinger i Retfærdighed. Det er Anstrængelserne uden for dette hellige Omfang, der altid flaa fejl og ende i Støffelse.

Den Almægtige har meddelt Menneskenes Børn Love, ikke for at forstyrre deres Lykjalighed, men for at forøge den. Dersom disse Love undersøges, vil det vise sig, at de kun indeholde saadanne Bud, som bringe Lykjalighed, naar de overholdes, og Ulykjalighed, naar de brydes, hvilket Erfaringen tilfulde har bevist i enhver Generation. Naar det guddommelige Bud forbyder en Handling, er det fordi, Handlingen vilde bringe Ulykjalighed; naar den paalægger en Pligt, er det fordi, det vil bringe Lykjalighed. En Sammenligning kan findes i Forældres gode Omsorg for deres elskede Børn. Paa lignende Maade og begrundet paa den stedsevarende Nødvendighed for at afværge Usvigelse fra Pligtens Sti — den eneste Sti, der leder til sand Lykjalighed —, er Kirkens Præstedømme over-

draget ved specielle kaldelser. Underdanighed mod dets guddommelige Myn-
dighed og Lydighed mod dets inspirerede Raad vil bevirke Lykkelighed her og
herefter. De, som vælge at gaa deres egen Vej i egensindig Modstand mod den
guddommelige Styrelse, ville sikkerlig møde Elendighed, Utilfredshed og Be-
sværlighed. Dette bliver Følgen af forsømte Lejligheder og af et daarligt
Levnet, som ikke kan gjenoprettes ved alle Rigdommens Skatte. — (Deseret News.)

Ankomst.

Følgende Missionærer fra Zion ankom den 9. August:

Chas. M. Olsen fra Bart Valley, Henry Peterson fra Fairview og
M. Mickelson fra Spanish Fork, Utah.

Afsløsning.

Ældsterne R. H. Fridal og D. R. Brown løses fra at arbejde i Aarhus
Konference.

Ældste Olof E. Olson løses fra at arbejde i Göteborgs Konference.

Besikkelse.

Ældste Chas. M. Olson besikkes til at arbejde i Göteborgs Konference.

Ældste Henry Peterson besikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældste M. Mickelson besikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste R. H. Fridal besikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste D. R. Brown besikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældste Olof E. Olson besikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Efteraars-Konferencer.

Konferencemøderne ville blive afholdte som følger:

Kristiania	Lørdag og Søndag	den 12. og 13.	September,
Stockholm	—	—	„ 19. og 20. —
Göteborg	—	—	„ 26. og 27. —
Kjøbenhavn	—	—	„ 3. og 4. Oktober,
Aalborg	—	—	„ 10. og 11. —
Aarhus	—	—	„ 17. og 18. —
Malmö	—	—	„ 24. og 25. —

C. H. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Anmærkning.

Ældste D. R. Brown blev Lørdagen den 1. August arresteret i Aalborg paa Grund af sin Missionsvirksomhed. Efter et kort Forhør, under hvilket han ikke fik Lov til at forsvare sig, blev han udbist af Danmark. Den 2. August fortes han, ledsaget af en Politibetjent, ud af Riget til den tyske Grænse. Som Følge heraf er han løst fra sin Bestikkelse til Aarhus Konference og bestikket til at arbejde i Kristiania Konference.

Apostel Lunds Afskedshilsen.

Kirkens første Præsidentskab har ved Brev underrettet mig om, at jeg er løst fra mit Arbejde i den europæiske Mission med Tilløbelse til at rejse tilbage til mit Hjem mellem Bjergene; jeg byder derfor Ældsterne og de Hellige paa de forskjellige Steder i Missionen et hjærligt Farvel.

Jeg ønsker at udtrykke min Forbindtligbed til de Hellige for den Godhed, som de stedse have udbist mod mig. Den Kjendsgjerning, at jeg ved min Ankomst var en Fremmed i Eders Midte, blev fuldstændig glemt ved den hjærlige Velkomst, som blev mig tildelt. Mine Besøg i Missionens forskjellige Konferencer have været glædelige Lejligheder, som jeg stedse skal erindre, og jeg haaber, at de have været gavnlige for de Hellige; de givne Lærdomme og Formaninger ville, dersom de efterleves, bevirke dette. Min Afskedsformaning til dem er denne: Skammer Eder ikke ved Kristi Evangelium; thi I vide, at det er Guds Kraft til Saliggjorelse. Erindrer, at I have forpligtet Eder til at tjene Gud og paataget Eder hans Søns Navn. Holder disse Bagter hellige, og Eders Hjertter ville blive fyldte med Glæde og Fryd, som Verdens Haan og Forfølgelse ikke kan berøve Eder. Lader Eders Levnet bevise for Enhver, at I ere, hvad I bekjende Eder for at være: Sidste-Dages Hellige.

Mine Medarbejdere Missinarerne have vundet Eders Agtelse og Kjærlighed. Jeg er taknemmelig for den Lejlighed, som jeg har haft til at gjøre deres Bekjendtskab, og for det Privilegium, at arbejde sammen med et Sæt af Mænd, saa hengivne til Sandhedens Sag og saa nidkjære i deres Bestræbelser for at udsprede dens Principer blandt Menneskene. Min Forbindelse med dem har været meget behagelig. De have arbejdet sammen i et Broderbaand. Den broderlige Kjærlighed, som eksisterer iblandt dem, har været saa udpræget, at Mange, som ikke tilhøre Kirken, forundre sig derover og ledes til at undersøge en Religion, hvis Principer, trods de mange Bagvaskelser, som udspredes om den, kunne frembringe saa ønskelige Frugter.

Det uhyre Antal af Smaastrifter, som har cirkuleret blandt Folket, vidner om Ældsternes utrættelige Fliid med at gaa fra Hus til Hus med Evangeliets Budskab. Enkelte Uger har vor Forsendelse overstredet 50,000 Smaastrifter. En rosværdig Fver for at holde Moder under aaben Himmel er ligeledes lagt for Dagen af vore Ældster, og megen Interesse for vore Lærdomme er derved

opvakt. Opnuntrende Beretninger modtages fra alle Dele af Missionen, og Udfigterne for Bærkets Fremgang ere bedre end for nogle Aar tilbage.

Jeg ønsker at sige til Missionærerne i Missionen: „Søger paa bedste Maade at berøre Folkets Hjerter med Evangeliets overbevisende Sandhed, og gjør Eders Bedste for at opbygge Guds Rige. Bærer rene i Tanker, forsigtige med Eders Udtryk og vise i Eders Handlinger. Fylder Eders Hjerter med Kundskab ved Guds Ord, og søger med Flid at nyde Manden af Eders Kaldelse, saa at I kunne føde de Hellige med Livets Brød og være Fædre for dem. Jeg beder om, at I maa se rige Frugter af Eders selvfornegetende og kjærlige Arbejde for at frelse vore Medmennesker.

Jeg anerkjender med Taknemmelighed mine Forpligtelser overfor Eldsterne T. C. Taylor, W. B. Wells og J. H. Burrows for den dygtige Medvirkning, de have ydet mig i det med Kontoret forbundne Forretningsdepartement, og overfor J. W. Bluth, A. L. Booth og C. F. Barry ved Redaktionen af »Millennial Star«.

Eldste Rufon C. Wells, en af de syv Præsidenter over de Halvfjerds, er bleven beklædt til min Eftertræder. Hans Virksomhed i Missionsmarken og de Pligter, der ere forbundne med Præsidiatet over de Halvfjerds, har skænket ham en Erfaring, som gjør ham fortrinlig skikket til den Plads, hvortil han er kaldet. Han er ledsaget af Eldste Joseph W. Mc Murrin, som er beklædt til at være hans Raadgiver. Broder Mc Murrin udførte en hæderlig Mission i dette Land for nogle Aar tilbage, og mange af de Hellige, som erindre hans duelige Arbejde, ville med Glæde hilse ham paany i deres Midte. Eldste C. F. Barry er bleven beklædt til at være Præsident Wells' anden Raadgiver. Jeg udbeder den samme opmærksomme Agtelse for disse Brødre, som er bleven mig saa almindelig tilbødt.

Jeg vil slutte med Pauli Ord til hans elskede Corinthier: „Følgelig, Brødre, glæder Eder, bliver fuldkommede, formaner hverandre, haver eet Sind, værer fredsomme, og Kjærlighedens og Fredens Gud skal være med Eder“. —
(Millennial Star.)

Anthou H. Lund.

Præsident Wells' Ankomsthilsen.

I »Millennial Star«, sidste Nummer, fandtes Apostel Anthou H. Lunds Afstedshilsen. Broder Lund har med Dygtighed præsideret over den europæiske Mission i over tre Aar; han afsjelede fra Glasgow med Dampskibet »Anchoria« den 23. Juli paa Rejsen til Zion. Vi forente os med de Sidste-Dages Hellige og hans talrige Venner paa denne Side Atlanterhavet i at ønske ham en behagelig Hjemrejse og Guds Velsignelser fremdeles, hvilke saa rigelig have ledsaget hans Arbejde i dette Land.

Ved at efterfølge Broder Lund i Præsidiatet over denne Mission føle vi den tunge Byrde af de Pligter og det Ansvar, som er forbunden med denne Kaldelse, og ligeledes vor Uduelighed til at udføre dem uden Herrens Hjælp og Bistand og uden Støtte fra Eldsterne og de Hellige, blandt hvilke vi ere kaldede til at virke.

Vi ere ikke ankomne med Beslutninger om at reformere denne Missions Affærer, men mere med Ønsket om at fortsætte det gode Arbejde med at udbrede Evangeliet og forsøge Kundskaben om dets frelsende Principer, naarsomhelst og hvorsomhelst Lejlighed gives. I dette Arbejde føle vi, at vi ville blive understøttede ved de Helliges Tro og oprigtige Medvirken i Missionsens forskjellige Arbejdsmarker.

Den bethydningsfulde Bistand, som altid er og fremdeles vil blive udbitt af de lokale Brødre og Søstre i deres respektive Grene, kan ikke overvurderes. De bedste Resultater ere opnaaede, hvor de Hellige, med Sandhedens Vidnesbyrd brændende i deres Hjertes, overfor Slægt og Venner have bevidnet Guds Godhed imod dem, fordi han har tildelt dem Lys og have indbudt disse til vore Møder eller foranstaltet private Samtaler med vore Ældster i deres Hjem; men først og fremmest ved at efterfølge Jesu Formaning: „Lader Iaa Eders Lys skinne for Menneffene, at de se Eders gode Gjerninger og ære Eders Fader, som er i Himlene“. De Hellige, som virke saaledes, ville utvivlsomt Iaa Del i de Velgjørelser, der ere lovede Ældsterne, som ere Redskaber til at frelse Sjæle.

Det maa ligeledes erindres, at de, hvis Hjerte er bleven koldt og som følge deraf har mistet den Kjarlighed og Begejstring, som ellers altid ledsager det, er lig Saltet, der har mistet sin Kraft; „det duer til intet Andet end at kastes ud og nedtrædes af Menneffene“. Saadanne ere under et stort Ansvar, thi de ere Hindringer for Guds Værk.

Jeg føler mig taknemmelig, fordi Ældsterne Jos. W. Mc Murrin og Edwin F. Barry ere blevne bestilte til at være mine Raadgivere i Præsidentiet over denne Mission, og vi bede i Forening vore Medarbejdere og de Hellige om at skjænke os deres Tro og Bønner tilligemed deres nidkjære Virksomhed for Guds Riges Fremadskriden. — (Millennial Star.) Kulon S. Wells.

Sukcessionen i Præsidentskabet

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortst. fra Side 333.)

I et Brev, skrevet den 23. Januar 1848, til Orson Spencer, som da var Præsident for den britiske Mission, skriver Præsident Brigham Young, idet han underretter ham om, at Kirkens første Præsidentskab var blevet organiseret i Winter-Kvartererne 1848, saaledes:

Joseph sagde til de Tolv, Aaret før han døde: Der er ikke en Nøgle eller

Myndighed, som Kirken maa besidde for at lede Folket ind ad den celestiale Port, uden at jeg har givet den til Eder, vist Eder den og forklaret den for Eder. Riget er oprettet, og I have faaet et fuldkomment Mønster; I kunne gaa hen og opbygge Riget og gaa ind ad den celestiale Port og tage Eders Følge med. (Mill. Star, 10. Aarg., S. 115).

Jeg vil nu fremføre et Vidnesbyrd fra vore Modstanderes egen Side om, at de Tolv vare netop de rette Personer til at lede Kirken efter Josepfs Død:

Bekjendtgjørelse!!!

Efter moden og alvorlig Overvejelse er jeg aldeles overbevist om, at Hr. Sidney Rigdon's Paastand om at være berettiget til Præsidiat over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ikke er grundet paa Sandhed. Jeg er bleven bedraget ved hans iøjnefaldende Paastud og føler nu, at jeg maa advare Enhver, over hvem jeg har nogen Indsigt, om at vogte sig for ham og hans foregivne Syner og Aabenbaringer.

William Marks.

Nauvoo, den 9. December 1844.
(»Times and Seasons«, 5. Aargang, Side 742.)

Dette er den samme William Marks, som, efterat have givet dette Vidnesbyrd, forenede sig med James J. Strang og senere hen var Hovedpersonen til at ordinere „Unge Josepf“ til Præsident for Kirken. Han er en Type paa den Slags Mænd, som grundlagde den „omorganiserede Kirke“.

Dette slutter vore direkte Beviser for, at de Nøgler og den Myndighed, som Profeten Josepf besad, ikke bleve borttagne fra Jorden tilligemed ham, men at han gav til en Anden, „ja selv til Kirken“, Myndighed til at udøve dem efter sin Død, og særlig til de Tolv, som det højeste almindelig-præsiderende Quorum i Kirken, i Tilfælde, hvor det første Præsidentskab enten var fraværende, tilintetgjort eller forkastet. Man maa huske paa, at alle Præstedømmets Nøgler, som Profeten

Josepf selv besad, havde han givet til de Tolv, og de have fra Tid til anden givet de samme Myndighedens Nøgler til andre værdige Mænd, efter som Omstændighederne fordrerede det, og saaledes er al Myndighed, Præstedømme og himmelske Kræfter, som vare beseglede paa Profeten Josepf, blevene bevarede og vedligeholdte i Kirken indtil denne Dag.

Den Række Vidnesbyrd, som her er bleven fremsat og betragtet sammen med Kirkens Lov, givne i Guds Aabenbaringer, beviser tydeligt, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ikke blev opløst ved Profeterne Josepfs og Hyrums Død, og at noget Saadant aldrig var beregnet at skulle ske med Guds Bærl i denne Afdeling; og efter som Kirken aldrig er bleven opløst, saa er enhver Organisation, som gjør Krav paa at være „en Omorganisering af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“, en Forsælsning, og selve Benævnelsen er Bedrageri.

Endskjønt vi nu ere ved at slutte vore Betragtninger over denne „omorganiserede Kirkes“ Paastande, saa ere vi dog ikke i Stand til at paavise dens Endeligt, saaledes som Tilfældet er med Sidney Rigdons Kirke, William Smiths Kirke og James J. Strangs Kirke; thi den „omorganiserede Kirke“ eksisterer endnu. Men dens Dom er skreven ligesaa tydeligt som de andre falske Kirkers, der ere hensmuldrede og faldne sammen til en uformelig Masse af Ruiner. Mene, Mene, Tekel staar skrevet paa dens Mure — Gud har talt Dit Riges Dage — Du er vejet i Vægtstaaen og fundet for let!

(Fortsættes.)

Planten og dens Blomster.

Paa et Møde, der for kort Tid siden afholdtes her i Byen, og hvor et udsøgt Selskab havde forsamlet sig, for at modtage Belærelse, gjorde en mere end halvhjertesindstyveaarig Herre med udstrakt Bekjendtskab baade i Europa, Amerika og paa Stillehavs-Øerne, Brug af følgende Signelse for at opløse et Emne, som han ønskede at indprente paa de Ungres Sind. Han henviste til en smuk, affaaen Blomst, som stod i et Glas Vand, og talte i det Væsentlige saaledes:

„Denne Blomsts Ynde og Bellugt tiltrækker sig en kort Tid i Dag mere Opmærksomhed, end den gjorde, medens den sad blandt sine Kammerater paa Moderplanten i Blomsterbedet. Dens Glans og Skønhed er nu særlig Gjensind for Opmærksomhed, dels fordi den er adskilt fra andre af sit Slags, dels paa Grund af den Kjendsgjerning, der maaste knap anes af Mængden, at dens Flor er ved at falme og visne. Skøn og elskværdig, som den er, forstaa vi dog, at den er ved at dø; den er ikke mere forbunden med Rilden, som gav den Bellugt og Yndest. Den er affaaen fra Moderstammen, er død eller dør. Men Planten, hvorfra den blev taget, lever fremdeles og frembringer andre Blomster lige saa skønne som den, og hvis disse faa Lov at blive siddende, ville de frembringe Sæd og formere Arten, og saaledes kan Formerelsen fortsættes evindeligt. Heraf lære vi, at den dejligste Blomst er ikke

mere end Planten, som frembragte den. Tænk ikke, at den skønne, affaarne, døende Blomst udgjør hele Skønheden. Den virkelige Værdi er Planten, som frembragte den. Blomsten taber ved at blive affaaen fra Livets Rilde; men Planten taber Intet derved. Den vil i sin Tid frembringe andre Blomster paa de affaarne Plads — paa deres Plads, som visne og dø uden at opnaa den Fuldkommenhed, de vilde have opnaaet, dersom ingen Afvikelse havde fundet Sted“.

Denne Signelse passer til alle Livets Beje. Mange, Mange sætte deres Lid til Skønheden af den affaarne Blomst, og naar den visner, ere de uden Trøst; men de, som ere kloge, sætte deres Lid til Planten, der vedbliver at frembringe og formere, og have derfor ingen Grund til Skuffelse — Planten vedbliver at knoppes og blomstre for dem. De Sidste-Dages Hellige have ofte Eksempler i Kirken paa dette Princip. Figurlig talt ere skønne Blomster fremkomne paa Evangeliets Plante, som den er fremstillet i Kirken; de have opnaaet den fulde Udvikling og ere gaaede bort i Nydelse af det skønne Haab om evig Fortsættelse af deres Arbejde. Andre, tilsvarende lige saa pragtfulde, ere blevne affaarne og lovpriiste for en Tid, men ere derpaa visnede og gaaede i Forglemmelse. Men Kirken vedbliver — Planten grov, og dens Duft og overskudige Flor vedbliver uformindsket. — (Deseret News.)

Tankeprog. Den gjør Ondt nok, som intet Godt gjør.

— Haardt Arbejde er fremdeles Bejen til Velstand; der findes ingen anden.

— Uden Strid ingen Sejr; uden Sejr ingen Krone.

Hver bære sin egen Byrde.

Det er en almindelig Tilbøjelighed hos Menneskene, naar Noget gaar forfæret eller Modstand mødes, at skyde Skylden paa Andre. Dette hidrører dels fra, at de sædvanlig ønske at gavne sig selv ved deres Handlinger, og dels fra den Inderbildning, som de fleste have, at de ere mindre udsatte for at begaa Fejlgreb end deres Næste.

Ofte, naar Folk ikke kunne finde Andet at skyde Skylden paa for tilfødte Uheld end sig selv, tilskrive de Forsyner det, uanset det Faktum, at de selv have paadraget sig Byrden. De overtræde Naturens Love, og naar Sygdom eller Død paafølger som et Resultat, bliver Forsynerets udforskelige Haand tillagt det Ansvar som hviler paa dem, der opæggede Marsjagerne. Mange Videnskaber grunde sig paa Personers egne Handlinger, og i saadanne Tilfælde burde vor oplyste Tid lære dem, hvor det virkelige Ansvar hviler, for at Andre kunde drage Nytte af den erhvervede Kundskab.

»The Outlook« giver adskillige Bink angaaende dette Emne. Det fremdrager den Kjendsgjerning, at mange Hændelser kun ere Frugten af den Sæd, som vi selv have saadet, og at vi direkte bære Ansvaret. Vi forsømme Sundhedsreglerne, og Sygdom paafølger; vi tillade, at vore Udgifter overskride vore Indkomster, og naar Gjæld trykker og besværer os, klage vi over den haarde

Stjæbne og betragte os selv som et Offer for Omstændighederne. Vi regulere ikke Livets praktiske Affærer med tilbørlig Intelligens og Dømmekraft, og naar Ulykke rammer os, knurre vi og betragte Verden for at være haard og uretfærdig. Vi nægte i mangfoldige Tilfælde at erkjende, at den bitre Frugt, som vi maa nyde, skyldes Sæd, vor egen Haand har plantet, og vi beskylde det guddommelige Forsyn for de Gjenvordigheder, som vi selv forvoilde.

Paa samme Tid kan det ikke nægtes, at mange Tildragelser hidrøre fra Omstændigheder, over hvilke vi ikke have nogen Kontrol, og med hvilke vi ikke have mere at gjøre end med at styre Solen og Maanen i deres Baner. Liv og Død høre til denne Slags Tildragelser; eskede Slægtninge hense uden nogen umiddelbar Grund fra deres eller deres Omgangsfaellers Side, og naar saadanne Tildragelser finde Sted, kunne vi kun sige: „Ske din Vilje.“ Vi ere til en vis Grad ansvarlige for vor Stilling og skulle bære vort eget Ansvar. Der giver sig ligeledes en Mesters Plan tilkjende i hele Universet; dette er Forsyneret, og det bærer sin egen Byrde. Begge virke tilfammen og kontrollere Menneskets Stjæbne baade her og her-efter. Resultatet af disse Ting, forsaavidt de angaa Menneskene, kan paavirkes ved intelligente Handlinger, og hver bærer sit Ansvar. — (Deseret News.)

Egenskaberne udgjøre Storhed. Erindrer, at for at blive virkelig stor er det ikke nødvendigt at besidde Velstand og Fremragenhed. Standhaftighed, usædvanlig Sandfærdighed, usforfædet og urokkelig Trofasthed og en Ære, ubesmittet ved Ord eller Handling, giver Besidderen mere Storhed end verdslig Rigdom og Lykke. Disse Egenskaber udgjøre sand Storhed.

Peabody.

Blandinger.

Kolera i Egypten. Kairo, den 30. Juli. I Gaar og i Forgaars forefaldt i Egypten 176 ny Tilfælde og 193 Dødsfald af Kolera.

Byldepest. I Hongkong, Kina, hersker der en skrækkelig Byldepest.

Skibsunlykker. Den 17. Juni stødte det engelske Dampskib »Drummond Castle« paa en Klippe i Nærheden af Molanserne, hvorved Skibet sank inden tre Minuters Forløb; af de 250 Ombordværende omkom 241.

— Den tykke Kanonbaad „Zitis“ stødte i en Orkan den 23. Juli paa en Klippe i Nærheden af Shang-Tung-Fire. Ti Mand bleve reddede, medens den øvrige Besætning tilligemed Officererne omkom. Skibet gik fuldstændig under.

Et forhistorisk Folk. Professor Cushing har opdaget, at der i den sydvestlige Del af Florida i Nord-Amerika har levet et forhistorisk Folk, som har efterladt sig en Mængde Gravhøje. I en enkelt Gravhøj har Cushing fundet 600 Skelletter foruden en Mængde Verbarer og andre Gjenstande.

Dødsfald.

Et Telegram fra Salt Lake City meddeler, at Apostlen Abraham H. Cannon afgik ved Døden den 19. Juli Kl. 5,15 Formiddag. Hans Død kom tilsyneladende pludselig og uventet. »Deseret News« meldte den 7. Juli, at Cannon Dagen forud var bleven opereret for at faa en Polyp eller Hævelse fjernet fra det indre Øre. Den 10. meddelte samme Blad, at hans Helbred stadig bedrede sig. Senere Underretning er endnu ikke indløben med Posten. Broder Abraham H. Cannon var den yngste Mand i Apostlenes Quorum; tilsyneladende var han af en stærk Konstitution og nød et godt Helbred.

Indhold.

Det bør Eder at sødes paa ny ..	337	Anmærkning	346
Selvstudium	341	Apostel Lunds Afstedshilsen	346
Red. Ann.		Præsident Wells' Ankomsthilsen ..	347
Bykjalighedens Betingelser	344	Succession	348
Ankomst	345	Planten og dens Blomster	350
Afløsning	345	Hver bære sin egen Byrde	351
Besikkelse	345	Blandinger	352
Efteraars-Konferencer	345	Dødsfald	352

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. H. Lund, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).

1896.